

Publicerad 2007-01-07 00:46 av SocialPsychoFreak

Tankar och ord. Kyla och ensamhet. Klivet jag tog visade sig snabbt vara ett felsteg!

Förnedringen fortsätter och jag har ny hårfärg

Jag står där längst fram försöker skrika på dig

Men du överröstar mig så lätt

Du skriker till mig och slår mig lätt med knytnävar

Mina tårar rinner ner på asfalten

Du försöker få mig att förstå

Varför det är jag som tynar bort av dina ord

”Du är verkligen liten, nästan som en hund”

Och nästa sekund skriker du och talar om för mig hur fet jag är

Kan du inte se hjälplösheten jag försöker förmedla?

Förstår du inte att jag inte vill höra dina ord när jag håller för mina frusna öron

Och runt oss står barn i samma ålder som vi

De skrattar och hånar mig mer än du

Pratar bakom ryggen på mig och ger blickar kallare än vintern

Kan ni inte förstå att när jag håller händerna om öronen och blundar hårt

Det är då jag vill att ni ska tystna och sakta gå er väg

Men när jag kollar upp så står du kvar och skriker på mig

Alla kollar och förnedringen fortsätter

Jag sätter mig ner och du bara skrattar åt mig

Får du mer makt nu att skrika lite till och sedan kanske spotta på mig eller?

Ärligt talat så klarar inte jag av detta mer

Även om du säger att jag överdriver eller ljuger

Så är det såhär det känns för mig

Det är såhär jag ser det varje gång jag ska sova om nätterna

Rädslan att visa sig på stan

Men jag som bara skulle visa upp min nya hårfärg

Gud, vad jag är patetisk eller?

Jag viste vad som väntade

The little emokids are not like they seems

Om inte dom två hade varit där och skyddat mig ifrån dig så hade det blivit som vanligt idag

Har du tänkt på om det kanske inte är mig alla hatar utan dig?

Vad dum jag är som tänker så. Det kommer alltid att vara mitt fel och mig som alla hatar

/xxxxoooo Irre

Texten är utskriven från Poeter.se

